

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Matyášové a soudců JUDr. Jakuba Camrdy a Mgr. Ondřeje Mrákoty v právní věci žalobce: **Türk Hava Yollari A. O. (Turkish Airlines Inc.)**, se sídlem Yesilkoy, Atatürk Airport, Turecká republika, zast. JUDr. Petrou Korejzovou, advokátkou se sídlem v Praze 10, Korunní 810/104, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra České republiky**, se sídlem v Praze, Nad Štolou 3, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 16. 12. 2014, č. j. 8 A 257/2010 - 27, ve znění opravného usnesení ze dne 16. 1. 2015, č. j. 8 A 257/2010 - 30,

t a k t o :

Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 16. 12. 2014, č. j. 8 A 257/2010 - 27, ve znění opravného usnesení ze dne 16. 1. 2015, č. j. 8 A 257/2010 - 30 **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

Žalovaný (dále jen „stěžovatel“) napadá kasační stížností rozsudek Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“), kterým bylo zrušeno jeho rozhodnutí ze dne 21. 10. 2010, č. j. OAM-567-4/SŘ-2010, a stěžovateli byla určena povinnost zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení.

Zrušeným rozhodnutím stěžovatele bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie, Inspektorát cizinecké policie letiště Praha – Ruzyně ze dne 4. 8. 2010, č. j. CPR-5402-6/ČJ-2010-004112-SD, jímž byla žalobci uložena pokuta ve výši 200 000 Kč za správní delikt podle § 156 odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a změně jiných zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“). Deliktu se žalobce měl dopustit tím, že dne 13. 4. 2010 dopravil linkou TK 1767 z Istanbulu na letiště Praha – Ruzyně cestující paní

Ö. F., státní příslušníci Turecké republiky, bez platného víza, ačkoliv zákon vízum požaduje. V odůvodnění napadeného rozhodnutí stěžovatel uvedl, že cizinka se při hraniční kontrole prokázala cestovním pasem s vyznačeným schengenským vízem č. X, typu C, počet vstupů MULT, délka pobytu 15 dní, platným ode dne 6. 3. 2010 do dne 5. 4. 2010, které ji neopravňovalo dne 13. 4. 2010 ke vstupu a pobytu na území České republiky.

Žalobce považoval rozhodnutí o udělení pokuty za nezákonné v otázce výše pokuty, kdy jednak nebyla dostatečně odůvodněna její výše a jednak tato výše nebyla přiměřená v porovnání s jinými případy, kdy například za dopravení osoby s padělaným pobytovým povolením byla uložena pokuta ve výši 250 000 Kč, a poukázal na řadu obdobných případů, kdy byla běžně ukládána pokuta ve výši 100 000 Kč.

Městský soud vyhověl žalobě žalobce, rozhodnutí správního orgánu I. stupně označil krajský soud za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, když neobsahuje žádnou argumentaci ohledně razantního zvýšení sankce na rozdíl od obdobných případů předchozích. Stěžovatel jako odvolací orgán dle soudu pak tuto vadu neodstranil.

II. Argumentace stěžovatele v kasační stížnosti

V kasační stížnosti stěžovatel uvádí, že považuje rozsudek soudu za odporující obsahu spisu a nemající oporu ve skutečně zjištěném stavu věci. Stejně tak závěry soudu, odkazující na odůvodnění správního rozhodnutí správního orgánu I. stupně i stěžovatele, neodpovídají skutečnému obsahu těchto rozhodnutí. Rozsudek soudu je tak dle přesvědčení stěžovatele nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů. Soud se ve svém rozsudku dostal do rozporu s § 75 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), neboť nevycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.

Soud nepřihlédl k odůvodněné argumentaci správních orgánů I. a II. stupně a pro své závěry neměl dostatečný podklad. V odůvodnění správního rozhodnutí správního orgánu I. stupně je výslovně konstatováno, že důvodem stanovení výše sankce za správní delikt byla povaha a četnost správních deliktů dotčené letecké společnosti. Tato skutečnost byla doložena dalšími případy, v nichž bylo shledáno spáchání správního deliktu ze strany uvedené letecké společnosti.

Přestože soud dedukuje, že nebyla řádně odůvodněna výše udělené sankce, obsahem žalobou napadeného správního rozhodnutí je odůvodnění výše udělené sankce. S ohledem na to, že nikoliv samotné spáchání správního deliktu, ale výši sankce, zpochybnila právní zástupkyně žalobce v podaném odvolání, vypořádal se stěžovatel s touto námitkou a svůj závěr odůvodnil. Na str. 3 správního rozhodnutí stěžovatele se tak nachází podrobné odůvodnění výše udělené sankce, avšak soud toto odůvodnění zcela pominul a bez opory ve spise konstatoval, že v rozhodnutí stěžovatele není obsažena žádná argumentace ohledně výše sankce.

Stěžovatel poukázal na zásadu individuálního posuzování jednotlivých případů a k dodržení zásady upravené v § 2 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), doložil, že se nejedná o nedůvodný rozdíl při posuzování skutkově shodných či podobných případů.

V tomto konkrétním případě totiž vyšla najevo zásadní okolnost, již stěžovatel v odůvodnění svého rozhodnutí popsal takto: „V odvolatelem namítaných případech nešlo o identické

pokračování

okolnosti, neboť ve většině případů byli na území dopraveni cizinci před začátkem platnosti udělených víz a správní orgán prvního stupně dospěl k závěru, že přepravení cizinci nepředstavovali z hlediska nelegální migrace závažné nebezpečí. S ohledem na zjištěné skutečnosti a stupeň nebezpečnosti případu z hlediska nelegální migrace pokládá ministerstvo vnitřní věci uložení pokuty ve výši 200.000 Kč, tj. v dolní polovině stanoveného rozpětí, za správné“.

Je zřejmé, že zákonný požadavek na platné vízum je naplněn pouze v případě, pokud je vízum platné v době vstupu cizince na území ČR, avšak z hlediska nebezpečí vyplývajících z nelegální migrace je samozřejmě nižší riziko u osob, které přicestují krátce před počátkem platnosti víza (jak tomu bylo např. v případě rozhodnutí č. j. CPR-10653-5/ČJ-2009-004112-SD ze dne 6. 11. 2009, které je součástí spisu), proto je možné v rámci zákonného oprávnění stanovit nižší sankci za tento správní delikt. V případě paní Ö. F. šlo o osobu, u níž platnost víza již vypršela a neměla tedy jak aktuálně, tak i pro blízkou budoucnost, nikterak vyřešenu legalitu svého vstupu a pobytu na území ČR. Je tudíž zřejmé, že nebezpečnost nelegální migrace a míra pochybení letecké společnosti byly v tomto případě nepochybně vyšší než v případech jiných cizinců, kteří přicestovali před počátkem platnosti víza. Tímto argumentem a faktem opakovaného nerespektování zákonem uložených povinností ze strany letecké společnosti, doloženého konkrétními případy, odůvodnil správní orgán mimo jiné i vyší uložené sankce.

Závěry soudu o neexistenci argumentace o vyší sankce v odůvodnění správních rozhodnutí správních orgánů obou stupňů tak jsou nepodložené a nemají oporu ve spisu. Stejně tak soudem blíže neodůvodněná údajná nesrozumitelnost závěrů stěžovatele v žalobou napadeném rozhodnutí, je snadno vyvratitelná obsahem správního rozhodnutí stěžovatele, na něž stěžovatel v podrobnostech odkazuje.

Dle názoru stěžovatele v tomto směru odůvodnění kasační stížností napadeného rozsudku neobstojí. Soud neodůvodnil své závěry a nepodložil je řádnou argumentací. Tvzení soudu vykazují znaky přílišné obecnosti, navíc nevycházejí z obsahu spisu a týkají se skutečností vyvrácených či řádně posouzených správním orgánem v jeho rozhodnutí.

Stěžovatel je přesvědčen o tom, že jeho rozhodnutí je zcela zákonné, řádně odůvodněné a vychází ze zjištěného stavu věci. Závěry soudu nemají oporu ve spisu a účinně nezpochybnují použitou argumentací správních orgánů obou stupňů.

Závěrem kasační stížnosti stěžovatel požádal o její odkladný účinek a s ohledem na výše uvedené navrhuje, aby Nejvyšší správní soud zrušil napadený rozsudek městského soudu a tomuto soudu věc vrátil k novému projednání a rozhodnutí.

III. Vyjádření žalobce ke kasační stížnosti

Žalobce ve svém vyjádření ke kasační stížnosti uvádí, že má za to, že napadený rozsudek byl vydán zcela v souladu se zákonem, když na základě přezkoumání důkazů a samotného rozhodování stěžovatele shledal městský soud v postupu stěžovatele rozpor s platnou právní úpravou. Kasační stížnost v této věci proto žalobce považuje za zcela účelovou a nedůvodnou.

Žalobce zároveň, stejně jako městský soud v napadeném rozsudku, uvádí, že z hlediska nelegální migrace, možné kriminality, apod. představuje projednávaný případ tureckého občana (Turecko je jedním z adeptů na vstup do EU) podle názoru žalobce významně nižší stupeň nebezpečnosti pro Českou republiku než jiné případy. Zároveň je zřejmé, že schengenské vízum bylo paní Ö., již dříve bez problémů uděleno, dne 13. 4. 2010 pouze uplynula jeho platnost (a to

o 8 dní). Je tak zcela zjevné, že tato osoba nepředstavuje ani nepředstavovala pro Českou republiku jakékoli nebezpečí. Udělená pokuta tyto skutečnosti a disproporci mezi výše uvedenými případy a tímto případem evidentně nereflektuje.

Stěžovatel poukazoval na to, že v předchozích případech nešlo o identické okolnosti a že podle názoru správního orgánu I. stupně přepravení cizinci nepředstavovali z hlediska nelegální migrace závažné nebezpečí. Ze skutečností doložených ve správním spise však vyplývá, že tento závěr není pravdivý. Jak je zřejmé, dosavadní rozhodovací praxe správního orgánu I. stupně byla právě opačná, tedy že za porušení zákona o pobytu cizinců obdobná tomu aktuálnímu, byly udělovány pokuty o polovinu nižší, než je pokuta udělená v tomto případě, a naopak že pokuty ve výši shodné či obdobné oné aktuální byly ukládány za podstatně závažnější porušení zákona o pobytu cizinců, tedy za dopravení cizinců s padělanými či pozměněnými doklady nebo s padělanými povoleními k pobytu.

Ani správní orgán I. stupně, ani stěžovatel pak nevedli nic o tom, že by snad paní Ö. F. měla z hlediska nelegální migrace představovat tak závažné nebezpečí, aby to odůvodnilo pokutu ve výši 200 000 Kč. Žalobce v tomto ohledu souhlasí s Městským soudem v Praze, který konstatoval, že rozhodnutí správního orgánu I. stupně neobsahuje žádnou argumentaci ohledně razantního zvýšení sankce na rozdíl od obdobných případů předchozích. Stěžovatel jako odvolací orgán pak tuto vadu neodstranil. V této souvislosti žalobce odkazuje na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ve věci sp. zn. 8 As 5/2005, podle kterého *„jakkoliv má správní orgán při ukládání pokuty volnost správního uvážení, je vázán elementárními principy správního rozhodování, včetně povinnosti rozhodovat v obdobných případech obdobným způsobem“*.

Na základě všech shora uvedených důvodů žalobce navrhuje, aby soud kasační stížnosti nevyhověl a jako nedůvodnou ji zamítl a přiznal žalobci náklady řízení.

IV. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

Kasační stížnost je podle ustanovení § 102 a násl. s. ř. s. přípustná a je v ní namítán důvod dle ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., tj. nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí.

Nejvyšší správní soud konstatuje, že samostatně nerozhodoval o žádosti stěžovatele o přiznání odkladného účinku, neboť neprodleně po předložení spisu, vyjádření žalobce ke kasační stížnosti a po nezbytném poučení účastníků řízení přikročil k meritornímu posouzení kasační stížnosti. Za této situace by rozhodnutí o odkladném účinku bylo nadbytečné a neúčelné.

Nejvyšší správní soud přezkoumal kasační stížností napadený rozsudek městského soudu a dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná.

Mezi účastníky není sporu o tom, že žalobce porušil ustanovení zákona o pobytu cizinců o odpovědnosti leteckého dopravce za dopravení cizince, který nemá cestovní doklad nebo vízum. Žalobce nerozporuje skutková zjištění ohledně dopravení paní Ö. F. na území České republiky po uplynutí platnosti jejího víza. Předmětem sporu je výše uložené pokuty, resp. její přiměřenost jak vůči spáchanému správnímu deliktu, tak předchozí rozhodovací praxi.

Ze spisu vyplývá, že v rámci odvolacího řízení se stěžovatel zabýval jak výší uložené pokuty, tak i hodnocením předchozí rozhodovací praxe správního orgánu I. stupně právě z hlediska výše ukládaných pokut, k čemuž jsou ve spise založeny kopie třinácti rozhodnutí

pokračování

vydaných v letech 2009 a 2010, jimiž byl žalobce postižen za porušení § 156 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Stěžovatel se zabýval otázkou předchozí odlišné rozhodovací praxe správního orgánu I. stupně a zjistil, že ten posuzoval jednotlivé případy individuálně, přičemž v žalobcem namítaných případech se nejednalo o identické okolnosti, neboť ve většině případů byli na území České republiky dopraveni cizinci před začátkem platnosti udělených víz a správní orgán dospěl k závěru, že tito cizinci nepředstavovali z hlediska nelegální migrace závažné nebezpečí. S ohledem na zjištěné skutečnosti a stupeň nebezpečnosti případu z hlediska nelegální migrace pak stěžovatel pokládal pokutu v případě nikoli identickém ve výši 200 000 Kč za správnou.

Městský soud zhodnotil analýzu rozhodovací praxe, kterou učinil stěžovatel, a ve svém rozsudku vyhodnotil, že závěr stěžovatele o přiměřenosti pokuty je nepravdivý; shledal nepřezkoumatelnost správního rozhodnutí stěžovatele o odvolání pro nesrozumitelnost, když dle jeho názoru stěžovatel ve svém rozhodnutí z údajů o předchozí rozhodovací praxi vyvodil závěr, který je s těmito údaji v naprostém rozporu, aniž by tento paradox vysvětlil.

Stěžovatel spatřuje nepřezkoumatelnost rozsudku městského soudu v tom, že městský soud, který shledal nepřezkoumatelnost rozhodnutí stěžovatele, tak učinil bez toho, aby přihlédl k jeho odůvodněné argumentaci a pro své závěry neměl dostatečný podklad, když jeho závěry odporují obsahu spisu.

Nejvyšší správní soud se otázkou nepřezkoumatelnosti rozhodnutí již opakovaně zabýval, přitom z konstantní judikatury se podává, že rozhodnutí soudu je třeba považovat za nepřezkoumatelné, pokud například není zřejmé, jakými úvahami se soud řídil při utváření právního závěru, proč podřadil daný skutkový stav pod určitou právní normu; nepřezkoumatelné rozhodnutí je i tehdy, pokud spis obsahuje protichůdná sdělení a z rozhodnutí by nebylo zřejmé, které podklady byly vzaty v úvahu a proč (srov. například rozsudky ze dne 28. 8. 2007, č. j. 6 Ads 87/2006 - 36, publ. pod č. 1389/2007 Sb. NSS, ze dne 23. 6. 2005, č. j. 7 As 10/2005 - 298, publ. pod č. 1119/2007 Sb. NSS, ze dne 11. 8. 2004, č. j. 5 A 48/2001 - 47, publ. pod č. 386/2004 Sb. NSS nebo rozsudek ze dne 17. 9. 2003, č. j. 5 A 156/2002 - 25, publ. pod č. 81/2004 Sb. NSS). Obdobně judikoval i Ústavní soud, který konstatoval, že soudy jsou povinny svá rozhodnutí řádně odůvodnit a pokud tak nepostupují, porušují právo na spravedlivý proces garantované čl. 36 odst. 1 Listiny (srov. náleží Ústavního soudu ze dne 17. 12. 2008, sp. zn. I. ÚS 1534/08).

Nejvyšší správní soud v intencích výše uvedeného tedy konstatuje, že má-li být soudní rozhodnutí přezkoumatelné, musí z něj být zřejmé, jaký skutkový stav vzal správní soud za rozhodný a jak uvážil o pro věc zásadních skutečnostech (uplatněných žalobních bodech), resp. jakým způsobem postupoval při posuzování těchto skutečností. Uvedené pak musí nalézt svůj odraz v odůvodnění dotčeného rozhodnutí.

Městský soud hodnotil předchozí žalobci uložené pokuty poněkud zkratkovitě, a to pouze podle toho, jak bylo rozhodováno v případech cizinců, kteří přicestovali s padělanými/pozměněnými vízy, nebo zda byla víza pouze neplatná v daný okamžik vstupu. Za dopravené cizince s padělanými/pozměněnými vízy byly stěžovatelem žalobci ukládány pokuty ve výši 200 000 Kč, resp. 250 000 Kč, a za cizince dopravené s vízy ještě nebo už neplatnými pokuty ve výši 100 000 Kč. Přísně vzato v těchto intencích by se závěr stěžovatele ohledně výše pokuty v skutku jevil v rozporu s jeho dosavadní praxí a výše pokuty v daném případě by byla nepřiměřená, resp. odchylná od obdobných případů.

Nejvyšší správní soud konstatuje, že správní orgán je nepochybně povinen respektovat zásadu rovného přístupu a nestranného postupu, jakož i zásadu legitimního očekávání, tedy aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly. Tyto zásady však nelze chápat izolovaně; každý případ je vždy jedinečný a jeho řešení musí vycházet z konkrétních okolností a skutečností zjištěných správním orgánem. Tyto okolnosti stěžovatel rovněž zmiňuje v odůvodnění napadeného rozhodnutí.

V této souvislosti Nejvyšší správní soud podotýká, že v dané věci se jedná o otázku správního trestání, je tedy třeba vycházet vždy z individualizace pachatele, skutku i individualizace trestu. Pro uložení sankce tedy není a priori rozhodné jaká sankce byla uložena v jiných případech, ale správní orgán je povinen především vždy v každém konkrétním případě odůvodnit výši sankce, kterou ukládá; přitom je povinen brát v potaz i výše zmiňovanou zásadu legitimního očekávání a stejného zacházení. Rovněž tak předmětem přezkumu má být zásadně přiměřenost, resp. zákonnost sankce s ohledem na konkrétní skutková zjištění, nikoli bez dalšího pouze to, zda správní orgán uložil v obdobné věci sankci v jiné výši (nutno konstatovat, že v tomto směru ve zcela obecné rovině vedl žalobce i své žalobní námitky). Není pochyb o tom, že pokud tak správní orgán učiní, tedy ve shodné věci uloží bez dalšího pokutu v zásadně odlišné výši, aniž by své rozhodnutí odůvodnil, je takový postup třeba označit za svévolný a v rozporu s § 2 odst. 4 správního řádu.

V daném případě však výši uložené pokuty odůvodnil správní orgán i dalšími skutečnostmi. V odůvodnění správního rozhodnutí na str. 2 se výslovně uvádí, že při stanovení výše pokuty přihlédl správní orgán ke všem okolnostem případu (které byly popsány ve vymezení skutku), k povaze a četnosti správních deliktů letecké společnosti, povaze správního deliktu a skutečnosti, že absence platného víza je hodnocena jako nedostatek v dokladech cizince, který je při standardně prováděné kontrole snadno odhalitelný, a tedy, že dopravce své povinnosti zanedbal; dopravení cizince bez platného víza je posuzováno jako závažný správní delikt. Dále se v odůvodnění správního rozhodnutí zabýval správní orgán i tím, zda existují liberační důvody, tzn., zda žalobce prokázal, že vynaložil veškeré úsilí, aby porušení právní povinnosti zabránil; tyto důvody neshledal. Správní orgán tak uzavřel, že s ohledem na uvedené považuje pokutu uloženou ve výši 200 000 Kč (z možného rozpětí 100 000 až 500 000 Kč; § 156 odst. 1 zákona o pobytu cizinců) za přiměřenou.

Rovněž z odůvodnění rozhodnutí stěžovatele vyplývá, že se otázkou výše a přiměřenosti pokuty zabýval, přitom stěžovatel tak činil rovněž v intencích § 2 odst. 4 správního řádu; v této souvislosti odůvodnil, poté, kdy měl k dispozici předmětná rozhodnutí, jichž se žalobce dovolával, proč se nejednalo o identické případy, a odlišnosti, které jsou zohledňovány při ukládání pokut, vyložil.

Ze spisového materiálu se přitom podává, že systematika ukládání pokut správním orgánem je jiná, než dovodil městský soud; nejenže stěžovatel rozděluje cizince podle toho, zda mají padělané/pozměněné vízum nebo pouze v daný okamžik neplatné, ale u neplatných víz zohledňuje i to, zda vízum začne platit v budoucnu a cizinec pouze přicestoval dřív před platností víza nebo cizinec přicestoval až po uplynutí platnosti víza a vízum již nebude v budoucnu platné. Tuto systematiku lze vysledovat i v rozhodnutích uváděných žalobcem v odvolání, jimiž se stěžovatel zabýval.

Odlišností systémovou, krom již výše uvedené nutné individualizace výše pokuty, tedy byla i skutečnost, že v případech, kdy byli cizinci zadrženi před začátkem platnosti udělených víz, byla pokuta stanovená žalobci nižší než v případech, kdy byli cizinci zadrženi po skončení jejich

pokračování

platnosti, a to s ohledem na závažnost pochybení. Tyto skutečnosti městský soud nebral v potaz a dovedl nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu 1. stupně i rozhodnutí stěžovatele.

Vzhledem ke skutečnosti, že městský soud, přestože sám toto zdůvodnění stěžovatele při posuzování jednotlivých případů na straně 2 (druhý odstavec) svého rozsudku uvedl, zcela je pominul při přezkoumávání napadeného rozhodnutí.

Pokud se zdůvodněním stěžovatele městský soud ve svém rozsudku nezabýval (byť je bez dalšího sám konstatoval), ač takové zdůvodnění napadené rozhodnutí obsahovalo, a rozhodnutí stěžovatele bez dalšího zrušil (právě pro absenci zdůvodnění), je jeho rozsudek nepřezkoumatelný; městský soud nezohlednil veškeré skutečnosti uvedené v rozhodnutí žalovaného a svůj rozsudek řádně neodůvodnil. Jak konstatoval Ústavní soud již v nálezu ze dne 20. 6. 1995, sp. zn. III. ÚS 84/94, „jedním z principů, představujícím součást práva na řádný proces, jakož i pojmu právního státu (čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod, čl. 1 Ústavy České republiky) a vylučujícím libovůli při rozhodování, je i povinnost soudů své rozsudky odůvodnit (§ 157 odst. 1 o. s. ř.) a to způsobem, zakotveným v ustanovení § 157 odst. 2 o. s. ř. Z odůvodnění musí vyplývat vztah mezi skutkovými zjištěními a úvahami při hodnocení důkazů na straně jedné a právními závěry na straně druhé“.

Nelze tedy než konstatovat, že důvod kasační stížnosti dle ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. byl shledán oprávněným, proto zdejšímu soudu nezbylo než napadený rozsudek pro tuto vadu zrušit a věc vrátit městskému soudu k dalšímu řízení, v němž městský soud přezkoumá napadené rozhodnutí stěžovatele v rozsahu uplatněných žalobních námitek.

V novém rozhodnutí rozhodně městský soud rovněž o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.).

V Brně dne 15. května 2015

JUDr. Lenka Matyášová
předsedkyně senátu